

különszám
Júlia

Világszerte Nr. 1

Cara Colter
Caleb háza

Jennifer Faye
Hercegnő veszélyben

Jennifer Faye
Párizsban kezdődött

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Cara Colter, 2013 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019

Eredeti címe: Second Chance with the Rebel (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Z. Margit

© Jennifer F. Stroka, 2017 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019

Eredeti címe: The Millionaire's Royal Rescue (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Gábor

© Jennifer F. Stroka, 2017 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019

Eredeti címe: Married for His Secret Heir (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Gábor

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA KÜLÖNSZÁM 92. számában, 2019

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-688-6

• Kép: Shutterstock Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2019

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Cara Colter
Caleb háza

1. FEJEZET

– Hudson Group. Halló, miben segíthetek?

– Macintyre Hudsonnal szeretnék beszélni.

Sokatmondó hallgatás következett a vonal végén. Nemszokás egy hatalmas vállalat vezérigazgatóját odakéretni a telefonhoz.

– Mr. Hudson pillanatnyilag nem elérhető – hangzott végül a hűvös válasz. – Ha üzenetet szeretne hagyni, szívesen továbbítom.

Lucy felismerte a hangot. Ez a beképzelt titkárnő már vagy hússzor feljegyezte a hét folyamán a nevét és a telefonszámát.

Mac csak akkor fog szóba állni vele, amikor neki tetszik. Lehet, hogy soha. Lucy nyugalomra intette magát, és nem csapta le a telefont. Nem adhatja fel. Taktikát kell változtatnia.

– Sürgős családi ügyről van szó.

– Nincs az irodájában. Meg kell nézmem, egyáltalán az épületben van-e. És tudnom kell, ki keresi.

Lucy hallotta a gyanakvást a nő hangjában. Lehet, hogy már felkerült arra a feketelistára, amelyre azok nevét jegyezték fel, akikkel Mac sosem fog szóba állni.

– Mondja meg neki, hogy Harriet Freda hívja.

Lucy kicsit kényelmetlenül érezte magát, amiért hazudott. Zavarában vakargatni kezdte az ujjára tapadt lila festéket.

– Mr. Hudson visszahívja, amint megtaláltam – közölte leplezetlen türelmetlenséggel a hangjában a titkárnő.

– Ne aggódjon, tudok várni! – felelte eltökélten Lucy.

Nem hagyja lerázni magát. Közben várt, a festékfoltos kezében tartott papírlapra meredt. Hosszú névsor állt rajta, és a legtöbb név át volt húzva. Lucy szeme a lista tetején állóra tapadt.

Macintyre W. Hudson. A fiú, aki tönkretette az életét.

Hirtelen semmivé lett az elmúlt hét év. Lucy maga előtt látta a fiút: Mac Hudson, a legvonzóbb, legvagányabb srácot az iskolából. A csibészes mosolyát, a ragyogó szemét és mindig kócos, csokoládébarna haját.

Az emléktől csupa libabőr lett. Pedig tudta, hogy ez a srác feldúlta az életét. Nem, ma már nem srác, hanem felnőtt férfi.

És nem, Mac nem dülta fel az életét, csak lopott magának néhány szép pillanatot.

De micsoda pillanatok voltak azok! – szólt közbe egy erőteljes hang a lány agyának egy rejtett zugából.

Badarság! – fojtotta el rögtön a kéretlen véleményt, de a mostanában amúgy is ingatag magabiztossága végleg elillant. Úgy érezte, amibe csak belekezdett eddig, az mind meghíúsult.

Nem iratkozott be az egyetemre, ahogy a szülei tervezték, hanem a szomszéd város egyik könyvesboltjában helyezkedett el.

Ott ugyan kitartó munkával felküzdötte magát, míg a vőlegényével sikerült megvenniük az üzletet. Ám a szerencse nem sokáig tartott ki mellette. A nagy nyilvánosság előtt lezajlott szégyenletes szakításuk után kénytelen volt bezárni a könyvesbolthoz tartozó kis kávézót, hogy a könyvvarusításra összpontosíthasson.

Ám mivel az is keveset hozott a konyhára, visszatért a szülőhelyére, Lindstrom Beachbe, ahol a sebeit nyalogatva visszavonultan élt. Az apja halála után az anyja új életet kezdett, Kaliforniába költözött, és nagyvonalúan átengedte neki a családi birtokot. Lindstrom Beach nyaranta sok fürdőzőt és sportolót vonzott. A tó partján álló nagy ház generációk óta a család tulajdonában volt – és ennek így is kellett maradnia, legalábbis az anyja véleménye szerint. Az anyja meggyőzően érvelt, és az időzítés nem is jöhetett volna jobbkor. Ám Lucyban élt a gyanú, hogy az anyja úgy gondolta, a gyermeke nem boldogulna a segítsége nélkül.

De van egy álmodom, emlékeztette magát a lány elszántan, miközben várta, hogy Mac a telefonhoz jöjjön. Türelmetlenül dobolt az ujjával az asztallapon a várakoztató zenét hallgatva. A dal egy lázadó lelkületű fiúról szólt, és mindig Macet juttatta Lucy eszébe. Önkéntelenül is dúdolni kezdett. A dalban szereplő fiú mindent kockára tett, csak a szívét nem.

Pontosan ilyen volt Macintyre Hudson is. Nehéz elképzelni, hogy az egykor oly dacos Lindstrom Beach-i kamasz mára milliomos vállalkozó lett. A cége forgalmazta a hihetetlen népszerűségnek örvendő Wildside szabadidős termékeket.

Hmm... Wildside – vad oldal.

A lány összerezzent, amikor a vonalban a zene hirtelen elhallgatott.

– Mama?

Mac hallhatóan aggódott. A hangja mélyebb volt, mint pár évvel ezelőtt, de ugyanaz az érzékiség bujkált benne, amelytől Lucynak mindig libabőrös lett a karja.

A lány gyorsan ráncba szedte magát. Nem alkalmas a pillanat arra, hogy bele vesszen az emlékeibe, vagy a Mac honlapján szereplő fényképen agyaljon. Titokban abban reménykedett, hogy a férfi pocakot növesztett, vagy megkopaszodott. Ám a fotó szétrombolta minden reményét. Nem valamiféle unalmas nyakkendő-söltönyös portré fogadta, amilyen a legtöbb milliomos üzletember honlapján látható. Nem, a Hudson Group főnöke egy Wildside kajak, a Wild Ride tesztelése közben készített fényképet tett ki magáról az internetre. Épp egy sziklák közt tomboló folyón száguld lefelé. A kép tökéletesen visszaadja Macintyre Hudson elemi erejű, férfias kisugárzását.

Hogy haja van-e még, azt nem lehetett megállapítani, mert védősisakot viselt, a Wildside legújabb modelljét.

– Mama? – kérdezte a férfi újra. – Mi történt? Miért nem a mobilomon hívtál?

Lucy erre a kérdésre fel volt készülve. Magában már többször elpróbálta, mit fog mondani. Ám mielőtt válaszolhatott volna, újabb kép bukkant fel az emlékeiből.

A fiatal Mac Hudson, amint épp kimászik a tóból a stégre. Tökéletes, leburnult testén vízcseppek gördültek végig. A fiú Lucyra pillantott, és a szemében csábító kifejezés jelent meg. Szeretsz, Lucy Lin? – kérdezte a tekintete. Mac azonban sosem ejtette ki előtte a „szeretlek” szót.

Lucy fájdalmas tapasztalatokkal gazdagodott azóta is a férfiakat illetően, így a tervei közt nem szerepeltek romantikus ábrándok.

Ezzel a tudattal felfegyverkezve sikerült dadogás nélkül válaszolnia:

– Elnézést, Mac, nem Freda mama vagyok.

Hosszú, rosszat sejtető szünet következett. A háttérből lázas tevékenység zaja hallatszott. Amikor Mac megszólalt, Lucy megkönnyebbült. Jó jelnek vette, hogy a férfi nem csapta le egyszerűen a telefont.

– Nocsak! Lucy Lindstrom! Remélem, jó okod volt rá, hogy a telefonhoz rángass. Csuromvíz vagyok ugyanis.

– Az irodában? – lepődött meg Lucy.

– Épp a fürdőkádban ültünk Celeste-tel, a titkárnőmmel – közölte gúnyosan Mac. – Mit tehettek érted?

Ne dőlj be neki! – intette magát a lány, de a kíváncsisága erősebb volt.

– Van fürdőkád az irodában?

– Dehogyan! Ahogy Celeste nevű titkárnőm sincs. Van viszont egy nagy víztartályunk, amelyben a kajakokat teszteljük.

Lucy az elmúlt években időnként kémkedett az interneten a férfi elképesztő iramban fejlődő cége után. Mac kicsiben kezdte, aztán áttért a saját maga építette kenuk és kajakok forgalmazására. Később más sportkellékekkel és sportruházattal is kiegészítette a termékkáláját. Ma már saját márkanévvel rendelkezett: Wildside. És a vevői odavannak érte.

Az ifjúsága minden vadságát hatalmas üzleti sikerbe fordította át úgy, hogy közben az egész megmaradt szórakozásnak a számára. Vannak dolgok, amelyek sosem változnak.

Ebben a pillanatban azonban a férfi nem tűnt jókedvűnek.

– Folyik rólam a víz, és még nem tökéletes a hajó. Úgyhogy remélem, fontos a mondandód.

– Igen, nagyon fontos – biztosította Lucy.

– A munkám is fontos. – A férfi ingerülten sóhajtott. – Vannak dolgok, amik sosem változnak – mondta, nem sejtve, hogy Lucy az előbb ugyanezt gondolta. – Az elkényeztetett orvoscsemete, a diáktanács szóvivője, a pomponcsajok vezére megszokta, hogy mindent elér, amit a fejébe vesz.

Csakhogy az a lány, akinek a fenekén mindig márkás farmer feszült, a nyakában aranylánc lógott, és az ajkáról nem tűnt el a mosoly – már nem létezett.

Mac olyan igazságtalanul ítéli el! Az elmúlt években nagyon is elkerülte a szerencse. Most épp azon görcsölt, hogy a nyomorult kis könyvkereskedését jól működő online könyvruhásszá szervezze, és ezzel párhuzamosan csónakkölcsönzőt alakítson ki a háza előtt. Keményen meg kellett küzdenie a megélhetéséért.

A ház felújítását saját kezűleg végezte, és a tányérjára többnyire makaróni meg sajt került. Már több mint egy éve nem vett magának új ruhát. Minden garast félretett, remélve, hogy egy nap megvalósíthatja az álmát. Ráadásul mostanában sok időt áldozott Freda mamára is, mert az asszonynak nagyon kellett a segítség.

Ám mindezt nem akarta elárulni Macnek. Ezért is kellett hazudnia, hogy elérje a férfit.

– Haladéktalanul beszélnem kell veled – közölte határozottan.

– Hmm. Haladéktalanul. Olyan hivatalosan hangzik. Mintha a királyi fenség szólna az alattvalójához.

Úgy látszik, Mac emlékeztetni akarja arra, ki volt Lucy – mielőtt tönkretette az életét. Öntudatos, mindenki kedvence, aki sosem került bajba, sosem tett helytelen dolgot... vagy bátor... kalandos lépést.

A fiatal Lucy Lindstrom számára egy szép nap shoppingolásból, a lábkörme rózsaszínre pingálásából állt, miközben a napozóterazon heverészett, és körülvette a barátnői alkotta udvartartása. Azt tartotta szép estének, ha a klikkjével a kertben üldögélhetett, és gitárszó mellett énekelhetett.

Amíg nem ismerte meg Macet, az jelentette a legnagyobb izgalmat az életében, hogy kézhez kapta a felvételi értesítőt attól a főiskolától, amelyet a szüleivel kiválasztottak, és egy percig sem volt kétséges, hogy felvételt nyer.

– Hogy elkényeztetett fruska vagy, azt eddig is tudtam – folytatta Mac –, de hogy hazug is, azt sosem hittem volna.

Pedig épp Mac készítette arra, hogy azt a végzetes hazugságot az arcába vágja, mielőtt a fiú eltűnt Lindstrom Beachből. A lány sértődött és dühös volt, mert Mac nem kérte meg rá, hogy menjen vele. Így nem tehetett mást, mint felszegte a fejét, és kijelentette: „Olyan alakot, mint te, sosem tudnék szeretni.” A sértettség, az önvédelem mondatta vele. Valójában halálosan szerelmes volt Macbe.

Lucy határozottan elhessegette az emlékeket.

– Beszélnem kell veled.

– Igen, ezt már mondtad. Méghozzá haladéktalanul.

Mac nyilvánvalóan művészi szintre fejlesztette magában a szarkazmust.

– Sajnálom, hogy Freda mamának adtam ki magam.

– Pontosabban hazudtad magad? – kérdezte Mac gúnyosan.

– Valahogy túl kellett jutnom a telefonodat őrző sárkányon.

– Szükségtelen volt. Megkaptam valamennyi üzenetedet.

– Akkor tudod, hogy személyesen akartam beszélni veled.

– Nincs mit beszélnünk egymással. – A férfi hangja hideg lett. – Tudom, hogy gálaestet szervezel Freda mama tiszteletére. Azt is, hogy a nyolcvanadik születésnapját és az anyák napját akarod összevonni. A jótékonyági árverésből befolyó pénz közhasznú szervezetekhez kerül. Mama tud a gáláról meg az adománygyűjtésről, de arról nem, hogy az egész az ő tiszteletére lesz.

Lucy meglepte, hogy a férfi minden üzenetének a tartalmát ismeri. Annál inkább csodálkozott, miért nem volt képes visszahívni.

Freda mama volt a lány megmentője. Nála talált a legnagyobb kétségbeesésében menedéket.

„Ha azt hiszed, kislány, hogy már nem tudod elviselni a fájdalomdat, akkor ne magadra gondolj, hanem másokra!” – ezt tanácsolta neki a bölcs öregasszony.

Harriet Freda tartotta életben Lucy álmát, ő bátorította, és ő segített neki újra és újra felkelni a földről.

– Május első vasárnapja – hallotta Mac leereszkedő hangját. – Vacsora a Lindstrom Jachtklubban. Estélyi öltözék kötelező.

– Tudom, hogy nincs ínyedre, de a jachtklub az egyetlen alkalmas hely egy ilyen rendezvénynek. Több mint száz embert várok Lindstromból és a környékéről.

– Annak idején még tányérmosónak sem voltam elég jó nekik.

– Ezt nem veszem be. Sosem jelentkezél náluk munkáért.

Mac egyike volt Freda mama számtalan nevelt gyermekének. Már egészen fiatal korában a kifakult pólói meg a lerobbant farmerei ellenére is mindig emelt fővel járt, mint valami király. A büszkeség a véreben volt, és a legkisebb provokációra robbant, mint a dinamit. Egészen addig, míg meg nem tanulta a haragját az elbűvölő, szemtelen mosolya mögé rejteni.

– A nyári szünetben az önkormányzatnál vállaltál munkát. Az új csatornarendszernek ástad az árkokat.

– Talán nem volt finom munka, de legalább tisztességes – felelte Mac.

Tisztességes volt, vagy sem, Lucy alig bírta betelni a fiú izmos, napbarnított karjának látványával. A gondolatai újra a múltba kalandoztak.

Mac a lány hallgatását megvetésként könyvelte el.

– Valószínűleg családi örökség lehetett. Az apám is az építőiparban dolgozott. Úgy hívták, Vakond Dan.

Lucy elcsodálkozott. Erről még nem hallott. Azóta ismerte Macet, hogy a fiú a szomszéd házba költözött. Akkor Mac tizennégy volt, ő meg egy évvel fiatalabb. Ahányszor csak találkoztak, Mac ugratta és bosszantotta. Lucy szó nélkül tűrte a megjegyzéseit, amit a fiú nagyképszerűségnek vett.

Ám az igazság az volt, hogy Mac az első pillanattól kezdve elbűvölte a lányt. Lucy még sosem találkozott olyan sráccal, mint ő. Szabad volt, merész, és magasról tett a konvenciókra. A lány emlékezett rá, ahogy a tizennégy éves Mac elsiklott a tavon a házuk előtt a kenuban, amelyet megpakolt a kempingezéshez szükséges felszereléssel. Éjszaka aztán az ablakából figyelte a túlsó parton lobogó tábornit. A helybeliek azt a partot „wild side-nak”, vad oldalnak nevezték, mert onnan indult a sűrű erdővel benőtt, érintetlen rengeteg. Mac néha az egész hétvégét ott töltötte. Lucy sosem merészkedett oda. Állítólag medvék is éltek arrafelé.

A lány a teraszon a körmét lakkozva gyakran azt is kifigyelte, ahogy Mac Freda mama kertjében az első kenuját farigcsálta.

Szóval sokat tudott róla, ám a fiú soha, még az együtt töltött nyáron sem árult el egyetlen részletet sem a Lindstrom Beach előtti életéből. Most először hozta szóba az apját.

Lucyban halvány reménysugár villant fel – ami persze teljességgel nevetséges volt, ezért a lány hűvös hangon válaszolt:

– Alapjában véve nekem mindegy, eljössz-e a gálaestre, vagy sem.

Eddig mindenki, akinek jelentett valamit Freda mama, elfogadta a meghívását – kivéve Macet. Lucy édesanyja, aki sosem kedvelte idős szomszédasszonyát, közölte, hogy neki a régóta tervezett afrikai szafari fontosabb, mint az ünnepség. És a lány egykori iskolatársai is sorra találtak kifogást, miért ne jelenjenek meg a gálán.

A vonal másik végén Mac hallgatott, és Lucy parányi diadalézés töltötte el, hogy sikerült elbizonytalanítani a férfit.

– Sajnálom, hogy elrontom az anyák napját.

– Hogy érted, hogy az én anyák napjamat? – kérdezte gyanakodva Mac.

– Mert azt hiszed, az anyák napja csak a tiéd és Freda mamáé. Én pedig most elrabolom.

– Hmm. Nagyon érdekes elmélet.

A férfi hangjában jeges hidegség csengett, de Lucy képtelen volt leállni. Tudta, hogy most bevitt egy gyomrost Macnek, amit csak kevesek mondhattak el magukról. Bár néha úgy tűnt, mintha sikerült volna sarokba szorítani, de aztán megjelent az arcán az a gunyoros mosoly, amely szemlátomást azt jelezte: tesztek rátok.

– Bár Freda mamának sosem született vér szerinti gyereke, de igazi édesanyja lett sok rászoruló gyereknek. Nekem is ő az igazi anyai szeretet megtestesítője.

– Nem érdekel, milyen napot szemeltél ki.

– Hát persze!

– Tisztára, mint régen – jegyezte meg gúnyosan Mac. – Olyan veled beszélgetni, mintha egy aknamezőn sétálnék.

– Minden anyák napján megpróbálsz túlszárnyalni magad – emlékeztette a lány. – Hatalmas limuzint küldesz érte. Aztán elrepültök együtt valahová. Tavaly például a New York-i Engelbert Humperdinck-koncertre. Hetekig arról áradozott, milyen sok helyre elvitted, és miket ettetek. Úgyhogy ne mondd, hogy nem fontos neked az anyák napja. Igenis bosszant, hogy akkorra terveztem a gálát.

– Ugyan már!

– Ó, ezt a hangot ismerem. „Nem tudsz rólam semmit!”

– Nem is tudsz! Küldök egy csekket. Elég nagyvonalúnak találsz majd.

– Mama nagyon fog örülni a csekkednek. Valószínűleg észre sem fogja venni, hogy nem vagy ott. A többiek ugyanis mind eljönnek. Tisztában vagy azzal, hogy Freda mama huszonhárom gyereket nevelt fel? Ross Chillington elhalasztotta az új tévésorozata forgatását. Michael Boylston csapat-papot otthagyt Thaiföldön, és Reed Patterson ellóg a focicsapata floridai edzőtáborából.

– Ó, az a sok elveszett gyerek, akiket Freda mama mentett meg! – gúnyolódott Mac.

– A világ egy darabkáját megszépítette.

– Lucy...

A lány megvetette magát, amiért még mindig megborzong, ha Mac szájából hallja a nevét.

– Semmi kedvem, hogy részt vegyek a Lindstrom Beach-i valóságshow-dban. Mi következik az ünnepélyes vacsora után? Várj! Hadd találjam ki! Freda egykori neveltjei sorra felállnak, és azt bizonygatják, hogy mama szeretete mentette meg őket.

Sssz! Ez nagyon közel járt ahhoz, amit Lucy valóban tervezett. De miért hangzott a terve Mac szájából olyan olcsónak?

– Mac...

– Engem már senki nem szólít Macnek – tette helyre a férfi Lucyt.

– Hát hogy szólítanak? – Lucy el sem tudta képzelni, hogy másnak nevezze.

– Azt mondják, Mr. Hudson – közölte a férfi hűvösen.

A lány nem hitte, hogy Mac irodájában ilyen hivataloskodó hangnem uralkodna, mert a háttérből a telefonba szűrődő hangzavar leginkább jó hangulatú bulira emlékeztetett.

– Rendben, Mr. Hudson. – Lucy már beletörődött, hogy be kell fejeznie a kellemetlen beszélgetést.

– Ahogy mondtam, nekem mindegy, eljössz-e. Biztosan túl nagy kérés volna, hogy felrúgd a fontos terveidet annak az asszonynak a kedvéért, aki felnevelt, és elrángatott a szakadék széléről.

Hallgatás.

– Lucy, csöpög a ruhámból a víz, és kezdek fájni. Lennél szíves a lényegre térni?

A lány eddig azt hitte, sosem látja viszont Macet, aminek szívből örült. Ha a férfi nagy ritkán felbukkant Lindstrom Beachben, hogy meglátogassa Freda mamát, Lucy nagy ívben elkerülte. A találkozás sok fájdalmas emléket keltett volna életre benne.

Sok évvel ezelőtt volt egy kétségbeesett próbálkozása, hogy kiszedje a fiúból a titkait. Kristálytisztán emlékezett a napra. Az éjfékete tó partján feküdtek a homokban, csak a hullámok halk moraja hallatszott, ahogy a parthoz verődtek. A tábornüzük parazsa is lassan kihunyt. Lucy akkor megkérdezte a fiútól, hogy kötött ki Freda mamánál.

– Megöltem egy embert – suttozta Mac, majd a lány döbbszent hallgatására a szokásos nevetésével válaszolt. – A pusztá kezemmel – tette hozzá, aztán megpróbálta a csókjaival elterelni a lány figyelmét.

Lucy most is érezte az ajkán a forró csókokat. Ám amit nagyon szeretett volna, azt sosem kapta meg tőle: a bizalmát.

Ez volt az igazi oka annak, amiért azt mondta neki, hogy egy olyan alakot, mint ő, sosem

tudna szeretni. Lucy érezte, hogy Mac valami fontosat eltitkol előle, miközben ő feltétel nélkül kitérülte. Ha azok után, amit azon a bizonyos együtt töltött nyáron átéltek, Mac még mindig elkényeztetett gazdag lánynak tartja, aki lenézi az olyan fiúkat, mint ő, akkor nincs mit tenni. Nem vágyik rá, hogy Mac visszatérjen Lindstrom Beachbe.

– Tulajdonképpen nem azért telefonáltam, hogy a gálára hívjalak. Csak gondoltam, személyesen beszélhetnénk, ha eljössz. De ha nem...

– Mit akarsz mondani?

– Mac... – Lucy már elfelejtette, hogy nem szabad így szólítania. – Valami nem stimmel velem.

– Mire gondolsz?

– Ugye tudtad, hogy elvették a jogosítványát?

– Nem, nem tudtam.

– A télen volt egy kisebb balesete. Nem történt komoly baj. Túl későn lépett a fékre a stoptáblánál, és aztán belehajtott Mary-Beth McQueen kerítésébe, és szétrombolta a rózsakertjét.

– Hahh! Kétlem, hogy baleset volt. Szerintem tudatosan célba vette.

Mindketten tudták, hogy Freda mama és Mary-Beth egyfolytában versengtek, kinek szebb a kertje.

– Azt mondtad, ugye, hogy nem történt komoly baj? – kérdezte a férfi.

– Nem, de mamának el kellett mennie orvoshoz, és nem adták vissza a jogosítványát.

– Elintézem, hogy Ferdinand taxis cége mindenhová elvigye, ahová kell.

– Nem kell, szívesen elviszem, ha el kell valamit intéznie. Attól tartok viszont, hogy húsz éve először látta orvos.

– Inkább harminc – pontosította Mac. – Hiszen ott van neki az elixírje.

Lucy szinte látta, ahogy a férfi megrázkódik. Az a Mac, akit ismert, nem félt az ördögtől sem. Mama saját főzetű csodaszerétől azonban kirázta a hideg.

– Attól tartok, most az elixírje sem segít – folytatta a lány. – Csak az elmúlt hónapban háromszor vittem orvoshoz.

– Mi baja van?

– Ha őt kérdezzük, semmi.

Csend lett. Lucy nagyon is megértette Mac hallgatását. Biztosan azon töpreng, miért nem szólt neki Freda mama arról, hogy bevonták a jogosítványát, és orvoshoz kell járnia.

– Biztosan nincs semmi komoly baja – szólalt meg Mac, de a hangjában nem sok meggyőződés csengett.

– Én is ezt próbáltam elhíttetni magammal. Mint ahogy azt is, hogy Freda mama nem lehet még nyolcvanéves.

– Valamit még közölni akarsz, ugye?

Félelmetesnek tűnt, hogy annyi év után Mac még a telefonon át is olvasott a gondolataiban. Miért nem látott át rajta akkor, amikor azt a bődületes hazugságot a fejéhez vágta, hogy olyan alakot, mint ő, sosem tudna szeretni?

Lucy elhallgatott egy pillanatra. Kinézett a nyitott ajtón, hogy összeszedje magát.

– Felfedeztem a konyhaasztalán egy temetkezési vállalat prospektusát. Amikor észrevette, hogy szem előtt hagyta, igyekezett feltűnés nélkül becsúsztatni a fiókba. Valószínűleg azt hitte, nem láttam meg.

És Lucy még nem mondott el mindent. Amikor ez az eset történt, a mama szokatlanul szomorúan kinézett az ablakon, és azt suttogta: „Vajon hazajön addig még az én kisfiam?”

Annyi gyereket felnevelt, de csak egy volt az ő „kisfia”.

A lány hallotta, ahogy Mac halkán szitkozódni kezd a vonal végén. Lucynak tetszett, amit hallott. Ez a régi Mac volt, és azt jelentette, hogy a lánynak sikerült áttörnie a védőfalát.

– Ezért akarom a tiszteletére megrendezni azt az ünnepséget. Szeretném, ha tudná, hogy... – Lucy hangja elcsuklott. – Meg kell tudnia, mit jelent az embereknek, mielőtt még túl késő lenne. Nem akarom megvárni a temetését, hogy a gyászbeszédéből derüljön ki, milyen egyszerű asszony volt.

Ezúttal Mac sokáig hallgatott, aztán felsóhajtott.

– Megyek, amilyen gyorsan tudok.

– Ne! Várj...

De a vonal már megszakadt.

2. FEJEZET

– Na, ez remekül alakult! – motyogta Lucy, miközben kikapcsolta a mobilját.

Eddig csak az ő vállára nehezedett a Freda mama iránti aggodalom. Most megoszthatja valakivel. De éppen Mackel? Minden találkozásuk azzal járt, hogy elveszítette az irányítást az élete fölött, és átkalandozott a „vad” oldalra. Úgy látszik, semmi sem változott.

A rendezvényig két hét van hátra. Még lesz ideje.

– Időm? Mire? – tette fel hangosan magának a kérdést.

Hogy felvértezze magát? Hogy felkészüljön Macre? Csakhogy túl jól ismerte Macintyre Hudson. Rá nem lehet felkészülni. Úgy fog berobbanni Lindstrom Beachbe, mint egy tornádó.

Lucy felsóhajtott. Egy évvel ezelőtt tért haza, és lassan kezdte úgy érezni, hogy minden helyrejön. Már az álmához vezető célegyenesben járt.

A nagy ebédlőasztalon, amelyen a hazaérkezése óta egyszer sem evett, ott sorakoztak a tombolanyeremények a gálaestre. Egész köteg űrlapot kellett kitöltenie, hogy a gálát jótékonysági rendezvényre nyilváníttathassa.

Ott hevert továbbá a városhoz címzett, nemrég kitöltött kérelem a háza használatának átminősítéséről. Lucy azt tervezte ugyanis, hogy a megörökölt hatalmas épületet ideiglenes otthonként fiatal nők részére rendelkezésre bocsátja.

A lány három macskájából az egyik a kandalló előtt sütkérezett az ablakon beszűrődő napfényben, amely a kopott padlóburkolatot aranyló színbe vont. A rusztikus, vastag deszkából készült étkezőasztalt egy színes tulipánnal teli váza tette derűssé. Lucy kedvenc fotelijének karfáján egy könyv feküdt kinyitva.

Az idilli látvány a katasztrófhelyzet legkisebb nyomát sem mutatta, ám ezért a lány keményen megdolgozott. Épp mostanra sikerült összesöpörnie darabokra tört élete cserepeit. És nem az eljegyzése felbontása volt a legnagyobb csapás.

Nem. Ha arra a napra gondolt, amikor a világa összeomlott, nem az jelent meg lelki szemei előtt, ahogy a vőlegénye, James Kennedy anyaszült meztelenül szalad Glen Oak utcáin. Az igazi katasztrófát annak a fiúnak a távozása jelentette, aki hét éve hagyta el Lindstrom Beachet.

Másnap reggel Lucy pizsamában ült a teraszon, kortyolgatta a kávéját, és elégedetten szemlélte a tavat. Bár a nap egyre feljebb kúszott az égen, a levegő hűvös volt, úgyhogy a lány maga köré tekerte jó meleg gyapjútakaróját.

A kávé illatába égő nyírfa szaga vegyült. A füst Freda mama kéményéből szállt fel, ott lebegett a házacska fölött, míg a könnyű szél a víztükör fölé nem fújta, és ott szétoszlatta.

A madarak csivitelésén kívül távoli repülőgép motorzaja is hallatszott. Vajon mit értett az alatt Mac, hogy „megyek, amilyen gyorsan tudok”?

– Nyugi! – intette magát a lány.

Még ő sem hagyhat ott mindent egyik pillanatról a másikra. Mac cégének honlapja szerint az elmúlt évben harmincnégy millió dollár forgalmuk volt. A férfi nem utazhat el hirtelen, remélve, hogy a cége magától is működik. Biztosan eltelik néhány nap, amíg neki szembe kell néznie Macintyre Hudsonnal. Talán még egy hét is.

Van tehát elég ideje, hogy a saját életére összpontosítson. Lucy a tóról a házára pillantott, és tanulmányozni kezdte a falra mázolt színfoltokat.

A legjobban a halvány levendulaszín tetszett neki, mert azt remélte, megnyugtatóan fog hatni azokra a fiatal nőkre, akik majd itt lelnek menedékre. Lucy azt tervezte ugyanis, hogy a családi birtokon alakítja ki a Caleb Háza nevet viselő anyaotthont.

Ideje hát végre eldönteni, melyik a legjobb szín. Beleszédült, ha arra gondolt, mennyi festéket kell vennie a hatalmas ház átfestéséhez. És nem hibázhat a színválasztásnál.

Anya förtelmesnek fogja találni a levendulaszínt.

Talán mégis várnia kellene a döntéssel, és inkább fel kellene dolgoznia a könyvrendeléseket. A tombolóhoz is érkeztek adományok, azokat is kicsomagolhatná. Van elég tennivalója, és a legkevésbé Mac várható érkezését kellene találgatnia.

Ekkor tudatosult benne, hogy a motorzaj időközben felerősödött. Már olyan hangos volt, hogy nem lehetett figyelmen kívül hagyni. Lucy felpillantott az égre, és azonnal meglátta pontosan a feje fölött a piros-fehér repülőt. A pilóta kétségtelenül a tavon akart landolni.

A lány figyelte, ahogy a gép kecsesen leereszkedik vízre, és a motor dübörgése finom dorombolássá szelődül, miközben a repülő végigsiklik a sima víztükroin.

A Sunshine-tó Brit Columbia hegyei közt húzódott meg, és elbűvölő fekvése miatt mindig is vonzotta a híres és gazdag embereket. Lucy apja gyakran mesélt arról, amikor a királynő egy kanadai útja során itt szállt meg. Egy ideig a kormányzónak is volt birtoka a tó partján, és Pierre Lapronce, a montreali hokicsapat híres kapusa is gyakran töltötte itt a barátaival a szabadságát. Szóval nem számított nagy eseménynek, ha leszállt a tavon egy repülő.

Az viszont furcsa volt, hogy a gép megfordult, és egyenesen Lucyék partszakasza felé tartott. A lány nem láthatta a pilótát, mert a napfény visszaverődött a fülke üvegéről, de a következő pillanatban már biztosan tudta, ki landolt a vízen.

Macintyre Hudson nem egyszerűen csak otthagytott csapat-papot, hanem egyenesen iderepült. Egy biztos, a lány terveinek lóttak. Annak az időnek vége, amikor a háza színének kiválasztása a legnagyobb gondja.

Lucy elképzelte, hogy a férfi dögös sportkocsival érkezik, vagy őrült sebességre képes motorral. Az sem lepte volna meg, ha sofőr hozza hatalmas limuzinnal. De repülőgépre nem számított.

Figyelte, ahogy a piros-fehérré lakkozott hatalmas madár Freda mama ütött-kopott stégéhez siklik. A motor megállt, és a gép engedelmesen folytatta útját a göcsörtös cölöpökhöz.

És Lucy hét év után először újra meglátta a férfit. Macintyre Hudson kilépett a gépből az úszótalpra, és rádobott egy kötelet az egyik cölöpre, hogy a stéghez húzza a gépet. Tulajdonképpen meg sem lepte a lányt, hogy Mac tud repülőt vezetni.

A férfi sötét napszemüveget viselt, bőrdzsekit és világos vászonnadrágot. A megjelenése magabiztosságot és erőt sugárzott. A látványától Lucy szíve vadul dobogni kezdett.

– Nem rossz – mormolta maga elé, miközben figyelte, ahogy Mac kiköti a gépet.

Különös érzés volt titokban szemlélni, miközben a férfi nem tudott a jelenlétéről. Mac megváltozott. Nyoma sem volt a sovány, inas fiúnak. Most erős, izmos férfi volt.

Mac hirtelen felkapta a fejét, és körülnézett, mintha megérezte volna, hogy figyelik.

Reccs!

A reccsenés olyan hangos volt, hogy Lucy összerándult, és kilötyögtette a kávéját. Mennydörgés volt?

Nem! A lány rémülten nézte, ahogy egy villanypózna vastagságú oszlop kettétörik, és a vége a magasba emelkedik. Szerencsére Mac is észlelte a veszélyt, és még időben félreugrott.

A fejét sikerült megmentenie, de a visszahulló gerenda eltalálta a vállát, és a férfit a vízbe taszította.

Halálos csend telepedett a tájra.

Lucy már felugrott, amikor a férfi feje kibukkant a vízből, és a csendet vaskos káromkodás törte.

Hál' istennek, legalább eszméleténél van! A lány a hóna alá kapta a takarót, és mezítláb rohanni kezdett Freda mama stégje felé.

Mire odaért, Mac már felhúzta magát a gép egyik úszótalpára. Szerencsére a kis repülő nem sodródott el, hanem ott himbálózott néhány méterre a stégtől a hullámokon.

– Mac! – Lucy elhajtotta a takarót. – Dobd ide a kötelet!

A férfi felegyenesedett, a kötél után nyúlt, majd a lány felé fordult. Bár irtózatosan fázhatott, mégis megállt, és hosszú másodperceken keresztül mozdulatlanul meredt Lucyra.

A napszemüvege a vízbe esett, így Lucy jól láthatta csokoládébarna szemét, amely teljesen kifejezéstelenül szegeződött rá.

A lány kezdte kényelmetlenül érezni magát a mustrálástól.

– Dobd már ide azt a rohadt kötelet! – kiáltott újra.

A férfi ezúttal engedelmeskedett. A dobás rövidre sikerült, de ha egy kicsit előrehajolna...

– Ne! – kiáltott rá Mac. – Hagyd a vízbe esni!

De már elkésett. Lucy túlságosan behajolt. A karjával kapálózva próbálta visszanyerni az egyensúlyát, de már nem sikerült.

Amikor a víz spriccelve összecsapott a feje fölött, szinte sokkot kapott. Nem számított erre a jeges hidegre. A tagjai valósággal megbénultak.

Lassan feljött a felszínre, de a karja olyan nehéz volt, mint az ólom, amikor megpróbált kievickélni a stéghez. Ott újabb problémával szembesült: amióta Freda mamánál nem voltak nevelt gyerekek, tavasszal már nem cipelte ki a létrát a stéghez. A lány megkapaszkodott ugyan a deszkákban, de a karjában nem maradt erő, hogy felhúzza magát.

– Várj! – hallotta újra Mac hangját.

Lucynak az ajka is alig mozgott.

– Ne! Nem kell! – nyögte ki nagy nehezen.

Azzal senkin nem segít, ha ketten szerencsétlenkednek a jéghideg vízben. Mac ráadásul még messzebb is volt a stégtől.

A férfi teste nagyot csobbant a vízben.

Lucy egész életét a víz mellett töltötte, minden tanfolyamon kiválóan megfelelt, és életmentőként is dolgozhatott volna a városi strandon, ha az apja nem tartja számára méltóságon alulinak a munkát. Sosem félt a víztől.

Most, amikor lassan egyre lejjebb süllyedt, most sem félelmet, hanem valami különös rezignációt érzett. Mindketten itt fognak meghalni, és a történetük tragikus-romantikus véget ér.

Ekkor azonban Mac megragadta a derekát, és erős karjával felfelé tolt, míg Lucy feje kibukkant a vízből. Aztán újabb lökéssel felrakta a stégre.

Lucy ott feküdt a melle alá gyűrt kézzel, a lába pedig még mindig a víz felett himbálózott. Annyi ereje sem volt, hogy a fejét megemelje. Mac a legkevésbé sem romantikusan megfogta a fenekén a ruhát, és beljebb lökte a deszkákon. A lány köhögve, prüszkölve köpködté a vizet.

Mac is felhúzta magát a stégre, és egy ideig zihálva feküdtek egymás mellett a nedves deszkákon. Lucyban lassacskán tudatosult, hogy milyen közel van egymáshoz az arcuk. Még a vízcseppeket is látta Mac hosszú szempilláin. Barna szeme most szinte fekete volt. Amikor Lucy pillantása a férfi érzéki ajkára esett, szeretett volna közelebb hajolni és megcsókolni.

– Tudod, Lucy Lindstrom – mormolta Mac –, le kellene szoknunk arról, hogy mindig így találkozzunk.

Sok évvel ezelőtt Lucy felborult kenuja hozta őket össze. A vége az lett, hogy nagyon különös kapcsolat alakult ki a rendes, jó kislány meg a veszélyes rosszfiú között.

A középiskola végén, miután Lucy minden lehetséges díjat és kitüntetést elnyert, a lány hirtelen furcsa űrt érzett magában. Minden eddigi terve megvalósult, és előtte állt a „szabad élet” utolsó nyara, ahogy a barátnőivel tréfásan mondták.

Egyszer egyedül indult útnak a kenujával – amit egyébként korábban sosem tett. A vizsgák izgalmi, a nagy bál meg a barátnőktől való búcsúzkodás után úgy érezte, magányra és nyugalomra van szüksége. Úgy tűnt, mintha elillanna az élete. Olyan utat követett, amelyet mások jelöltek ki számára anélkül, hogy megkérdezték volna, ő mit akar.

Hirtelen vihar csapott le a tóra, és a felkavarodott vízben Lucy nem vett észre egy eléje sodródó fatörzset. Mac a vad oldalon sátorozott, és látta, hogy a lány bajban van. Azonnal beugrott a kenujába, és a jókora hullámokban odaküzdötte magát Lucyhoz.

Sikerült a hajójába húzni a lányt úgy, hogy nem borultak a vízbe. Aztán a fiú tábortüzénél várták ki, míg a vihar elvonult, és Mac visszavihette a lányt a saját világába.

Ám ott Lucy többé nem érezte magát igazán otthon. Olyan volt neki ez a kaland, mintha Mac kimentette volna abból az életből, amelyet jól kiszámítható minta alapján mások terveztek meg számára. Odaát, a tó túlsó partján rájött, hogy az az élet lopakodó halálként telepedett rá.